

тено въ рѣка. Тритѣ моми, които седѣха около нея се спогледаха и поклатиха глава.

Отъ колко време вече Изабелъ стоеше неподвижна, спрѣла работата си, загледана втренчено въ буйно лумналия огънь... Изведнѣжъ тя се стресна, въздѣхна и отново въ тишината на огромната полутъмна зала тихо забръмча засукващата се прежда.

— Искашъ ли да попѣемъ нѣщо? — попита предпазливо Агнесъ дѣо Брасно и посочи на сестра си Маргаретъ да ѝ подаде лютнята.

Изабелъ не отговори. Следъ това си спомни, че бѣха ѝ задали нѣкакъвъ въпросъ, но не посмѣ да попита какъвъ е билъ.

Залата се изпълни съ бавни, кротки звуци, нашъпващи за млада тайна и неизречена любовъ. Нѣжната балада накара бузитѣ на момичетата леко да почервенѣятъ въ неясенъ, далеченъ копнежъ. Ала сърдцата имъ забиха буйно и весело, когато Мабилъ дѣо Монморанси грабна лютнята и съ пѣргава рѣка изтрѣгна отъ нея пѣстъръ смѣхъ и пролѣтенъ лѣхъ.

Изабелъ остави преждата и вретеното, разтърси глава, сякашъ да отпѣди невеселитѣ мисли, плесна съ рѣце, направи нѣколко бавни и плавни танцови стѣпки, попридигна грациозно съ две рѣце полата си, изви тънката си като вейка снага. Чернитѣ ѝ плитки отхвъркнаха като палави змии задъ гърба ѝ, очитѣ ѝ заблестѣха като ониксъ.

Все по-бързо и по-лудо дрънчаха струнитѣ на лютнята, пригласяни отъ топлиѣтѣ гласове на момичетата. Все по-вихрено се въртѣше Изабелъ въ унеса на танца. Изподъ сребърната мрежа, която обвиваше коситѣ ѝ, надникнаха палави кѣдри, които се посипаха по сиѣжното чело.

— Великолепно! Много добре! — се обади звученъ мъжки гласъ откъмъ прага на вратата, която тѣнѣше въ полумрака — продължавайте! Това е любимата ми пѣсенъ!

— Графъ Евстахий! — извикаха момичетата съ горещъ възторгъ и се спуснаха къмъ него.

— И татко ли е съ тебе, чичо? — попита Изабелъ. Изведнѣжъ момичетата изпискаха и закриха лице съ